

Adriana Antolín Arrufat
Jaume Campderrós Cid
Montserrat Tena Omella

EL CENTRE PARROQUIAL. CINQUANTA ANYS D'HISTÒRIA LOCAL (1942-1992)

Sant Feliu de Llobregat:
Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat, 1995

AGUSTI G. LARIOS

El dia de Sant Josep de 1942 es constituïa a Sant Feliu de Llobregat una nova associació local: el Centre Parroquial. Hi havia en aquell moment tres entitats més a la vila —el Casino Santfeliuenc (1879), l'Ateneu Santfeliuenc (1881) i La Unió Coral (1892)—, les quals portaven una cinquantena d'anys articulant socialment els vilatans. El llibre comentat aquí, *El Centre...*, és un recorregut per la història d'aquesta entitat. L'obra, realitzada per un equip de joves historiadors locals, és el resultat d'un ampli treball de recerca científica que té el seu contrapunt anecdòtic, en gran manera, en una altra publicació també commemorativa del cinquantenari de l'entitat, *50 anys de records*, la qual «no pretén altra cosa que ser un complement gràfic i anecdòtic d'aquella publicació» —en referència a *El Centre...*

Cada vegada més, els treballs històrics analitzen períodes cronològics més propers a nosaltres, amb la qual cosa l'abundor de fonts d'informació amb què s'ha d'enfrontar l'historiador/a augmenta notablement en acostar-nos més als nostres dies, i, doncs, també, augmenta el volum de dades a contrastar, revisar, analitzar, etc. Aquest és un aspecte simptomàtic, a hores d'ara, de l'estudi del franquisme com a període històric. En el cas que ens ocupa, a aquest condicionant cronològic metodològic se n'ha d'afegir un altre de territorial metodològic, pel fet que *El Centre...* és, a més, un treball científic eminentment local.

Certament, l'obra és farcida d'una immensitat de dades —les quals fan referència, principalment, a activitats, projectes, actuacions o personatges—, extretes a partir d'una, semblantment, àmplia mena de fonts d'informació —a saber: hemerogràfiques, fotogràfiques, fons patrimonial de l'entitat, fons públic municipal o fons orals, per exemple. Aquesta notable profusió de dades, ultra esdevenir anecdòtica, pretén copsar al més exhaustivament possible el major nombre de notícies sobre el Centre Parroquial d'ençà la seva fundació. Tot plegat, l'obra compta amb un ampli aparell crític, del qual

Ressenyes
bibliogràfiques

sobresurten tal vegada els dos annexos —un recull de les juntes directives i una selecció de reproduccions de documents clau, com, per exemple, el document manifest reclamant la democratització dels ajuntaments (1976).

Al darrere d'això, hi ha l'aportació d'una lloable visió global i contextualitzada sobre la història d'una entitat cultural, la qual molts santfeliuencs i santfeliuenques la identifiquem com a pròpia. El plantejament de l'obra és força acurat, de la qual cosa s'ha de regrejar les autores i l'autor, i així tant la proposta de periodització és ajustada a l'esdevenir històric de l'entitat —que no ha estat un continu sinó que ha anat, en el decurs del temps, obrint i tancant noves etapes— com l'estructuració de l'obra és encertada per tal de donar a conèixer els diferents vessants de l'entitat —organització, activitats i projecció ciutadana.

Justament si s'ha de retreure quelcom a l'obra és el fet que la immensitat de dades enfosqueix, en certa manera, la línia argumental fonamental per entendre la significació i l'evolució de l'entitat estudiada. I, doncs, quina és aquesta línia argumental a ressaltar? La de demostrar que, certament, el Centre Parroquial, en